

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Пловдив, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело №
20235001000605 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №318/13.07.2023г., постановено по т.д. №387/2021г. по описа
на окръжен съд П., ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК ***** е осъдено да заплати
на Д. С. Д.[1]- Х., ЕГН ***** обезщетение за неимуществени вреди,
претърпени в резултат на настъпило на 23.05.2017г., на път ПП-1, Е 79, 420+4
км, ПТП, причинено при условията на независимо съпричиняване от П.Г.Б.,
при управление на л.а. марка и модел „Х.***“, с рег. №***** и от
С.Г.Д., при управление на лек автомобил „С.“, с рег. №*****, за което
е постановена присъда по НОХД № 236/ 2019г. по описа на Окръжен съд -
Благоевград, в резултат на което ПТП е починала Д.К. Д., майка на ищцата, в
размер на 150 000лв., ведно със законната лихва считано от 08.05.2018г., до
окончателното изплащане на сумата.

ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на адв. Р. И.
М. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ
на основание чл.38, ал.1, т.2 във вр. чл.36 ЗА в размер на 5 436лв.

ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК ***** е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд[1]П., държавна такса в размер на 6 000лв. и възнаграждение за вещо лице по допусната СМЕ, в размер на 100лв.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ответника - „Д.О.з.“ ЕАД, ЕИК *****.

Посочена е банкова сметка, по която може да бъде изплатена сумата от ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД на ищцата.

„Д.О.з.“ ЕАД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК *****, сумата от 90 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени на Д. С. Д.- Х., ЕГН ***** от настъпило на 23.05.2017г., на път ПП-1, Е 79, 420+4 км, ПТП, причинено при условията на независимо съпричиняване от П.Г.Б., при управление на л.а. марка и модел „Х.***“, с рег. №***** и от С.Г.Д., при управление на лек автомобил „С.“, с рег. №*****, за което е постановена присъда по НОХД №236/2019г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, в резултат на което ПТП е починала Д.К. Д., майка на ищцата, при установен принос за водача С.Г.Д. в размер на 60 % спрямо приноса на водача П.Г.Б., ведно със законната лихва върху сумата от 90 000лв., считано от 08.05.2018г. до окончателното изплащане на обезщетението, както и сумата от 6 921,60лв., представляваща 60 % от сумата, която ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД е осъдено да заплати за разноси по делото - държавна такса и разноси за вещо лице в полза на бюджета на съдебната власт и адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на процесуалния представител на ищцата, при условие, че ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД с ЕИК *****, изпълни постановеното срещу него решение по главния иск, като е отхвърлен обратният иск за разликата над присъдените суми до пълния им предявен размер от съответно 150 000лв. - неимуществени вреди, и 11 536 лв. - разноси по делото.

„Д.О.з.“ ЕАД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК ***** сумата от 5 766лв., разноси по обратния иск.

Срещу постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника по главния иск в първоинстанционното производство – „Д.Б. Ж.з.“ АД. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която искът за

неимуществени вреди е уважен за сумата над 120 000лв. до 150 000лв. /като е посочено, че след постановяване на обжалваното решение застрахователят е изплатил на ищцата обезщетение за неимуществени вреди в размер на 120 000лв. и законна лихва върху сумата за периода 08.05.2018г. – 26.07.2023г. – 64 664,38лв., за което е представен платежен документ от 26.07.2023г./.

Въведени са подробно съображения и доводи за прекомерност на обезщетението за неимуществени вреди за сумата над 120 000лв. Жалбоподателят счита, че родствената връзка сама по себе си не е доказателство за търпени морални вреди, като по делото не било установено наличието на изключителни, над обичайния интензитет, морални страдания. В тази насока са коментирани депозирани по делото гласни доказателства. Жалбоподателят се позовава и на заключение от приета по делото съдебнопсихологична експертиза. Твърди се, че при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди не е приложен предвиденият в чл.52 от ЗЗД принцип на справедливостта. Размерът на обезщетението е изключително завишен, като съдът не е отчел социално-икономическите условия на живот в страната и обичайната съдебна практика на съдилищата по подобни казуси. Твърди се и че през последните години в България средният размер на обезщетенията се увеличава, без да следва съразмерно темповете на увеличение на работната заплата, покупателната способност на населението, икономическата конюнктура в страната, като са наведени и съображения в насока, че обезщетението за неимуществени вреди от загубата на близък „трябва да има някакъв разумен таван“, тъй като застрахователите са натоварени със социална функция да разходват събраните застрахователни премии за всички настъпили застрахователни събития, както и че „финансовият ресурс на застрахователя не е неограничена величина и неговото несправедливо разходване, чрез подобни завишени претенции, поставя под огромно напрежение и финансов натиск стабилността и функционирането на застрахователната система“. Искане се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което искът за неимуществени вреди да бъде отхвърлен за сумата над 120 000лв. до 150 000лв., ведно със законната лихва.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна - Д. С. Д.- Х., с който въззивната жалба се оспорва изцяло.

С представено писмено становище от третото лице – помагач „Д.О.з.“

ЕАД е изразено мнение за основателност на въззивната жалба.

С въззивната жалба и постъпилия отговор не са заявени доказателствени искания.

Страните претендират сторените по делото разноси, като от въззиваемата страна се претендира адвокатско възнаграждение при условието на чл.38 ал.2 от ЗА.

Въззивната жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Съгласно чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ.

Ищцата в първоинстанционното производство - Д. С. Д. – Х., е изложила фактически твърдения за наличие на предпоставките по чл.432 ал.1 от КЗ, а именно: Ищцата е дъщеря на Д.К. Д., починала вследствие на ПТП, настъпило на 23.05.2017г., на първокласен път - I, Е-79, в района непосредствено след бензиностанция „К.“ - гр. С., на км.420+400, причинено в условията на независимо съизвършителство от водачите П.Г.Б., при управление на л.а. марка и модел „Х.***“, с рег. №*****, и С.Г.Д., при управление на лек автомобил „С. 3 Х“, с рег. №*****, при следните обстоятелства: Водачът Б. се е движил с управлявания от него автомобил в посока от гр. К. към гр. С., в нарушение на правилата за движение по пътищата, със скорост от 97 км/ ч, при максимално разрешена за този пътен участък скорост на движение от 60 км/ч; водачът Д. при управление на автомобила е нарушил правилата за движение като е пресякъл единична непрекъсната линия, навлязъл при извършване на маневра завоя наляво в лентата за насрещно движение, не пропуснал, а отнел предимството на управлявания от Б. лек автомобил; починалата Д. Д. е пътувала като пътник

на предна дясна седалка в л.а. „С.“, с рег. *****. Ищцата се позовава на съставен Констативен протокол и образувано досъдебно производство. Изложени са подробни обстоятелства за наличие на установена трайна емоционална връзка между ищцата и нейната майка, като Д. Д. – Х. изключително тежко понася загубата на майка си, след смъртта ѝ се променила, станала тъжна, затворена; оплаква се от напрегнатост и общо безпокойство; чувства се самотна и потисната; разстройства се всеки път, когато посещава гроба на майка си или когато гледа семейни снимки.

Отговорността на ответника се ангажира с наличие на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за л.а. марка и модел „Х.***“, с рег. №***** - полица № *****, валидна до 10.08.2017г. На 08.05.2018г. ищцата е отправила извънсъдебна претенция към ответното дружеството, като в законоустановения срок застрахователят не е определил и изплатил обезщетение.

Искането, с което е сезиран съдът, е да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати застрахователно обезщетение за понесените неимуществени вреди, в размер на 150 000лв., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 08.05.2018г.

В постъпилия в срока по чл.367 ГПК отговор от ответника „ЗАД Д.Б. Ж.з.“ АД се оспорва предявения иск. Възраженията по основателността на иска, относими за въззивното производство и поддържани с въззивната жалба, се свеждат до прекомерност на претендираното застрахователно обезщетение.

По делото е конституирано като трето лице помагач на страната на ответника „Д.О.з.“ ЕАД, ЕИК *. Предявен е обратен иск от ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД против „Д.О.з.“ ЕАД, като исковата претенция по обратния иск се основава на твърдения, че процесното ПТП е реализирано при независимо съизвършителство между двамата водачи - П. Б. и С. Д., но при изключителен превес на вината на С. Д. /като първоинстанционното решение по обратния иск не е предмет на въззивното производство/.

При така посочените твърдения и възражения на страните, съдът намери за установено следното:

Претенцията е за репарирание на вреди при условията, визирани в чл.432 ал.1 от Кодекса за застраховането, съгласно която увреденото лице, спрямо

което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, при спазване на изискванията на чл.380. В чл.432 ал.1 от КЗ е признато право в полза на увреденото лице, да предяви пряк иск срещу застрахователя за заплащане на дължимото обезщетение. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл.432 ал.1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Наред с това, следва да са налице и останалите предпоставки, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди – а именно: да е причинена вреда, тази вреда да е причинена виновно, наличие на причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда.

Установени в първоинстанционното производство и неспорни във въззивното производство са елементите от фактическия състав на чл.432, ал.1 от КЗ: Ищцата Д. С. Д. – Х. е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се психически болки и страдания от настъпила на 23.05.2017г. смърт на Д.К. Д. – нейна майка. Вредите са причинени виновно, в резултат на противоправно поведение на виновния водач на лек автомобил марка и модел „Х.***“, с рег. №***** - П.Г.Б. /и при условията на независимо съизвършителство със С.Г.Д., управлявал лек автомобил „С. 3 Х“ , с рег. №*****/. Извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, са установени по задължителен и обвързващ гражданския съд ред по смисъла на чл.300 от ГПК предвид влязла в сила на присъда по НОХД №236/2019г. по описа на Окръжен съд – Благоевград /влязла в сила на 06.07.2022г./, с която и двамата водачи - Б. и Д., са признати за виновни за това, че в условията на независимо съизвършителство, са причинили по непредпазливост смъртта на Д. Д., в резултат на допуснато от тях ПТП. Не е спорен специфичният елемент на визираната в чл.432 ал.1 от КЗ, във вр. с чл.343 ал.1 от КЗ функционална отговорност на застрахователя, обусловена от наличието на валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за л.а. марка и модел „Х.***“, с рег. №***** – по силата на застрахователна полица №***** , валидна към момента на ПТП - до 10.08.2017г.

С оглед доводите, съдържащи се във въззивната жалба, като основен

спорен въпрос се очертава само въпросът относно справедливото обезщетение за репарирание на понесените от ищцата неимуществени вреди, вследствие смъртта на нейната майка.

Отчитайки функционалната обусловеност на задължението на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за обезвреда на пострадалото лице от съдържанието и размера на деликтното обезщетение, дължимо от застрахования делинквент по реда на чл.45 от ЗЗД, то и в хипотезата на упражнено по реда на чл.432 от КЗ пряко право е приложим въведеният с чл.52 от ЗЗД принцип за справедливост. Справедливото обезщетяване по смисъла на чл.52 от ЗЗД, както това изрично е прието още в ППВС №4/68г., означава да бъде определен онзи точен паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от конкретното увредено лице, но и на всички онези неудобствата, емоционални, физически и психически сътресения, които съпътстват същите. В този смисъл размерът на обезщетението за репарирание на претърпените неимуществени вреди следва да се определи при преценка на редица конкретни обстоятелства от обективна и субективна страна. С оглед спецификата на отговорността по чл.45 ЗЗД такива обстоятелства са характерът на увреждането, последиците, възрастта на увредения, общественото му положение и в случай на смърт – връзката между пострадалия и претендиращия обезщетение. При определяне размера на претърпените неимуществени вреди следва да се има предвид и личният характер на тази претенция, свързана пряко с изживяванията и личността на този, който понася вредите.

Фактът на съществувала близка емоционална връзка между майка и дъщеря, обусловена не само от роднинските отношения, съответно – фактът на настъпили негативни промени в психоемоционалната сфера на ищцата вследствие смъртта на нейната майка, са установени по категоричен начин от депозираните по делото гласни доказателства. Свидетелите Г. /близка на ищцата от студентските ѝ години/ и Х. /съпруг на ищцата/, са идентични в показанията си, че между ищцата и починалата ѝ майка е съществувала силна емоционална връзка на близост, силна взаимна обич и съпричастност, разбирателство и взаимна подкрепа. Починалата Д. Д. е била „винаги съпричастна към проблемите на дъщеря си“, „всеотдайна, добра, изключително загрижена“ /показанията на св. Г./. Майка и дъщеря са били

изключително близки, поддържали са ежедневни контакти, отношенията им на близост и взаимна подкрепа са се запазили и след като ищцата е напуснала дома на родителите си и се е установила да живее в гр. П., където е създавала свое семейство. След раждането на детето на ищцата, майка ѝ - Д. Д., активно участвала в неговото отглеждане и възпитание – помагала е активно непосредствено след раждането на детето, а след навършване на 3-годишната му възраст, го е взела при себе си – в гр. С., където е отглеждала детето до навършване на възраст за първи клас. Семейството на ищцата често е посещавало дома на родителите ѝ в гр. С., както и майката Д. Д. често е гостувала на дъщеря си. И двамата свидетели са идентични в показанията си, че ищцата е понесла и понася изключително тежко смъртта на майка си, независимо от изминалото време тя не може да преодолее загубата ѝ, продължава да страда за майка си. След инцидента често плачела, затворила се в себе си, била напрегната, тревожна, казвала, че не ѝ се живее повече /показанията на св. Х., които са непосредствени/. След смъртта на майка ѝ ищцата се променила, преди катастрофата била весела, жизнена, но инцидентът ѝ се отразил, както психически /била винаги тревожна, страдала от безсъние/ така и физически – изцяло се променил външният ѝ вид, отслабнала, „след катастрофата, тя направо хлътна...лицето ѝ се промени“ /показанията на св. Х./. Показанията на двамата свидетели, като непосредствени и убедителни, почиващи на лични възприятия, съдът кредитира изцяло.

При преценката на конкретните обстоятелства – както от обективна страна, така и от субективна страна - свързани пряко с изживяванията и личността на този, който понася вредите, както и връзката между пострадалия и претендиращия обезщетение, въззивната инстанция намира, че справедлив паричен еквивалент за претърпените от ищцата морални болки и страдания е сумата от 150 000лв., каквато сума е определена и от първоинстанционния съд. В тази насока се съобразява възрастта на пострадалата, която е била на 67 години, но работоспособна, възрастта на претендиращия – ищцата Д. Д., която е била на 47 години, като доказателствата по делото сочат, че починалата ѝ майка е била морална опора, установения интензитет на търпените душевни болки, както и икономическите условия в страната към момента на инцидента. Отчита се, че се касае за най-близката родствена връзка – тази между деца и родител, вследствие на която връзка претърпените

вреда, имащи силно изразен морален и емоционален аспект, са от непреодолим характер, независимо от възрастта на пострадалия и от възрастта на претендиращия обезщетение. Посоченият размер обезщетение е съответстващ на обективно съществуващите обстоятелства – пълнолетието и самостоятелен живот на претендиращата обезщетение /като съдебната практика приема по-висок размер на обезщетение за претендиращи ненавършили пълнолетие деца/. Оплакването на жалбоподателя, че по делото не било установено наличието на изключителни, над обичайния интензитет, морални страдания е неоснователно. Дори и да се приеме, че гласните доказателства очертават „нормална за такова житейско изпитание скръб“, то с оглед установената именно от тези гласни доказателства изключително близка емоционална връзка между майка и дъщеря, без да са налице усложнения –негативни психически прояви в по – силно изразен аспект /необходимост от медицинска помощ/, застрахователното обезщетение от 150 000лв. съответства на предвидения в чл.52 от ЗЗД принцип на справедливостта и размерът на същото не е завишен. Обстоятелството, че скръбта от загубата на най-близък родственик – майка, не се е изразила в болестна симптоматика не е с негативна насоченост и не е основание за определяне на по-нисък размер на обезщетението. В тази връзка съдът съобразява от една страна данните за тежестта и продължителността на преживяната от ищцата психическа травма, а от друга – отношенията на близост, привързаност, споделеност, помощ и подкрепа, които починалата е изградила и поддържала с дъщеря си и които са прекъснати със смъртта на майката. Следва да се посочи, че неправилно жалбоподателят се позовава на заключение от съдебнопсихологична експертиза, каквото не е прието по делото – СПЕ не е допусната от първоинстанционния съд.

По отношение на оплакването на жалбоподателя за несъответствие на размера на застрахователното обезщетение с икономическата конюнктура в страната, следва да се посочи: Вярно е, че като база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди служат стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането. Нивата на застрахователно покритие, респективно - нормативно определените лимити на отговорност по застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, не са критерий, както и база за определяне размера на обезщетението, но са от значение при

определяне размера на обезщетенията за неимуществени вреди и индиция за икономическата конюнктура. А предвидената в чл.492 т.1 от КЗ /към релевантния момент – преди изм. ДВ, бр. 101 от 2018г./ минимална застрахователна сума за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт е 10 000 000лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица. Лимитите за отговорността на застрахователя съставляват една от проявите форми на общественоекономическите условия. В този смисъл несъстоятелни са доводите на жалбоподателя в насока, че през последните години в България средният размер на обезщетенията се увеличава, без да следва съразмерно темповете на увеличение на работната заплата, както и че обезщетението за неимуществени вреди от загубата на близък „трябва да има някакъв разумен таван“. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди от 150 000лв. отчита и икономическите условия в страната към месец май 2017 година и е съобразен с нормативно определените лимити на отговорност по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Както се посочи, тези лимити, макар и да не са абсолютен критерий при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, са индиция за общественото разбиране за справедливост. А размерът на тези лимити непрекъснато нараства. До 01.01.2010г. нормативно определените минимални размери на лимитите са нараствали почти ежегодно, като от 25 000лв. за всяко събитие са достигнали до 700 000лв. за всяко събитие при едно пострадало лице и до 1 000 000лв. – при две или повече лица. След тази дата са определени значително по – високи размери. Пар. [27 от ПЗР на КЗ](#) /отм./ предвижда лимит за едно събитие на имуществени и неимуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт от 1 000 000лв. при едно пострадало лице и от 5 000 000лв. при две или повече пострадали лица. Съгласно чл.266 от КЗ /отм./, в сила от 11.06.2012г., задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се сключва за следните минимални застрахователни суми: за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 2 000 000лв. за всяко събитие при едно пострадало лице и 10 000 000лв. за всяко събитие при две или повече пострадали лица. Сега действащият КЗ, влязъл в сила на 01.01.2016г., който е приложим към спора по настоящото дело, в чл.492 предвижда лимит за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или

смърт – 10 000 000лв., а след изменението с ДВ бр. 101/2018г. – 10 420 000лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица.

Що се отнася до позоваването от страна на жалбоподателя на съдебната практика по сходни случаи следва да се посочи, че преценката относно еквивалентния размер обезщетение за понесени неимуществени вреди винаги е свързана с конкретиката на случая. За пълнота се акцентира, че застрахователното обезщетение от 150 000лв. за смърт на родител не е в несъответствие със съдебната практика по подобни казуси /с определение №3322/02.11.2023г. на ВКС по гр. д. №1349/2023г., III г.о., ГК, не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е присъдено застрахователно обезщетение за смърт на родител при ПТП от 2020г. в размер на 150 000лв.; с определение №921/01.11.2023г. на ВКС по т. д. №2532/2022г., I т. о., ТК, не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е определено застрахователно обезщетение за смърт на родител при ПТП от 2018г. в размер на 180 000лв.; с определение №50493/04.10.2023г. на ВКС по т. д. №1813/2022г., II т. о., ТК не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е присъдено застрахователно обезщетение за смърт на родител при ПТП от 2017г. в размер на 150 000лв.; с определение №50523/25.07.2023г. на ВКС по т. д. №1375/2022г., I т. о., ТК не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е присъдено застрахователно обезщетение за смърт на родител при ПТП от 2017г. в размер на 160 000лв. и др./.

Доводите на жалбоподателя, в насока, че „застрахователите са натоварени със социална функция да разходват събраните застрахователни премии за всички настъпили застрахователни събития“, както и че „финансовият ресурс на застрахователя не е неограничена величина и неговото несправедливо разходване, чрез подобни завишени претенции, поставя под огромно напрежение и финансов натиск стабилността и функционирането на застрахователната система“ – не намират опора в законовата уредба и се опровергават от същата. Функционалната отговорност на застрахователя и неговото задължение за репарирание на неимуществени вреди, чрез заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен по застраховка „Гражданска отговорност“ е нормативно закрепено – чл.432 от КЗ при наличие на предпоставките за това, каквито предпоставки в случая са налице. А размерът

на обезщетението се определя съобразно критериите за справедливост, визирани в чл.52 от ЗЗД, на които критерии определеното и присъдено застрахователно обезщетение на ищцата за смъртта на нейната майка съответства.

В този смисъл обективните и субективните критерии са правилно оценени от първоинстанционния съд в съответствие с действителния им принос към търпените от ищцата болки и страдания. Съдът е мотивирал правилен оценъчен извод за приноса на релевантните за определяне на обезщетението факти спрямо вида и обхвата на вредите и правилно е преценил същите, при съобразяване и правилно прилагане на съдържащите се в ППВС №4/1968г. критерии, а оплакванията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Обезщетението по правило се присъжда заради възможността да бъдат поправени нанесените вреди. Поправянето на нанесените неимуществени вреди, вследствие смъртта на родственик от права възходяща степен е невъзможно да бъде постигнато чрез заместването с еквивалентно материално благо, поради което обезщетението на неимуществените вреди представлява известно компенсиране на загубеното, което не може да бъде възстановено, тъй като се отнася до претърпени болки и страдания, свързани в със загубата на изключително близък човек.

По изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна, при което първоинстанционното решение в обжалваната част, като правилно, следва да бъде потвърдено изцяло.

По разноските, сторени във въззивното производство:

От въззиваемата страна се претендират разноски по реда на чл.38 ал.2 от ЗА, с начислен ДДС. Съгласно договор за правна защита и съдействие от 04.09.2023г. /л.31/ е уговорено безплатно процесуално представителство на основание чл.38 ал.1, т.2 от ЗА. При обжалваемия материален интерес – 30 000лв., минималното адвокатско възнаграждение, съгласно чл.7 ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 3 050лв., а с ДДС – 3 660лв.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №318/13.07.2023г., постановено по т.д. №387/2021г. по описа на окръжен съд П., в обжалваната част, с която ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на Д. С. Д. - Х., ЕГН ***** обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на смъртта на нейната майка – Д.К. Д., настъпила вследствие на ПТП на 23.05.2017г., над сумата от 120 000лв. до 150 000лв., ведно със законната лихва считано от 08.05.2018г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б. Ж.з.“ АД, ЕИК ***** да заплати на адв. Р. М. - САК, на основание чл.38 ал.2 от ЗА, адвокатско възнаграждение в размер на 3 660лв. за осъществено безплатно процесуално представителство пред въззивната инстанция на Д. С. Д.[1]- Х., ЕГН *****.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____